

Λες να γίνεται;

Βρήκα ένα κοχύλι
Ξεραμένο και ξεθωριασμένο
Ξεχασμένο στην κορυφή ενός βουνού
Φαίνεται πως κάποτε εκεί ήταν θάλασσα
Αναμφίβολα, εκεί κάποτε ήταν θάλασσα
Αυτός ο ξερότοπος, αυτή η μοναχική και άνυδρη βραχώδης κορυφή
κάποτε έσφυζε από ζωή
Τώρα ...
Δεν αντέχω να τη βλέπω

Παρόλα αυτά χάρηκα που το βρήκα το κοχύλι
Είχα ανάγκη από μία απόδειξη
καθώς οι πολλοί δεν αντέχουν να θυμούνται και αμφισβητούν
Είχα ανάγκη από κάτι χειροπιαστό
να συμβολίζει εκείνη την εποχή
που ανάγκη για σύμβολα δεν υπήρχε

Κάπως έτσι κι εγώ
Ξεραμένος
Άχρωμος και απρόσιτος
Ξεχασμένος στο γκρι του βράχου και στο σκληρό της πέτρας
Αναρωτιέμαι:
Να γίνεται άραγε πάλι;
Παίρνω ένα ποτήρι
Το γεμίζω νερό και ρίχνω μέσα το κοχύλι
Παίρνει χρώμα
Τα όμορφα σχέδιά του ξαναεμφανίζονται
Υπάρχουν ακόμα
Λες να γίνεται;

Μαζί με το ποτήρι, την άλλη μέρα, το πάω στη θάλασσα
Βάζω μάσκα και βατραχοπέδιλα και πριν βουτήξω, το φέρνω σε επαφή με το
παρελθόν του
Νιώθει το μέλλον του
Χρωματίζεται ακόμα περισσότερο
Μοιάζει να ζωντανεύει (ή -εν ανάγκη- να ξαναγεννιέται)
Βρίσκει Λόγο (και άρα ελπίδα)

Βουτάω βαθειά
Εντοπίζω ένα μέρος που για κάποιο λόγο εμπιστεύομαι
Είναι όμορφο
Δεκτικό και φιλόξενο
Έχει περιφερειακά κάτι ψηλά φύκια
Και ανάμεσά τους δύο βράχους - καταφύγια ζωών
Ψάρια λαμπιρίζουν, καβούρια, αστερίες, αχινοί και ...
«Μπλάβο! Αυτό έψαχνα!»
Δεν είναι πολλά, μα βλέπω μερικά κοχύλια, που μοιάζουν με το δικό μου
Όμως, η αναπνοή μου τελειώνει
Κι ύστερα πρέπει να το αποχαιρετήσω
Ανεβαίνω στην επιφάνεια

Παίρνω ανάσα
Το κοιτώ στο φως του ήλιου
Έχει αλλάξει
Είναι ήδη μέρος αυτής της πραγματικότητας
αυτής της νέας ζωής
Μα ταυτόχρονα, είναι και το ίδιο
Μέρος μου
Παίρνω δύναμη
Το χαϊδεύω
Κλείνω τα μάτια και το ακουμπώ στα χείλη
Ξαναβουτάω
Το αφήνω απαλά δίπλα στα άλλα κοχύλια
Ένα σφιγμένο χαμόγελο, μέσα από τη μάσκα μου
Την ίδια στιγμή, μέσα μου, το επιτακτικό κάλεσμα από το γκρι του βράχου και το
σκληρό της πέτρας
Δε με συγχωρώ
Κι ούτε αντέχω, ούτε ανέχομαι να χαίρομαι για πολύ
Ωστόσο, το κοιτάζω ξανά
Μοιάζει να είναι καλά και να τα καταφέρνει
Είναι απίστευτο
Μετά από όσα πέρασε, μοιάζει να τα καταφέρνει!
Είναι φωτεινό

Μα δεν μπορώ να μείνω περισσότερο
Ανεβαίνοντας ξυπνάω
Δίπλα μου, στο κομοδίνο, το κοχυλάκι που είχες βρει στην άμμο της Λακκόπετρας
«Δώλο!, μου είχες πει
Δώλο φιλίας, για σένα μπαμπά!»

Μακάρι αγόρι μου
μακάρι ψυχή μου
κάποτε να τα καταφέρω κι εγώ
ν' απαρηθώ το γκρι και το σκληρό που έχτισα
Και ίσως τότε αγόρι μου
και ίσως τότε ψυχή μου
να ξαναμοιάζω ζωντανός
ξαναβρίσκοντας Λόγο (και άρα ελπίδα)

Και ίσως τότε να ...
Λες να γίνεται;